

Sygn. akt III KK 20/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **skazanej S. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 marca 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanej S. B.

w przedmiocie wstrzymania wykonania

wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 7 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S.

z dnia 11 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

S. B. została oskarżona o to, że w dniu 3 września 2019 r. w miejscowości C. z lokalu mieszkalnego 16/3, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 5232 zł działając tym na szkodę U. Ż., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk. Sąd Rejonowy w G. w dniu 7 sierpnia 2018 r., w sprawie II K (...), uznał m.in. S. B. za winną popełnienia zarzuconego jej czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż czynu tego wymieni w wyroku oskarżeni dopuścili się wspólnie i w porozumieniu oraz wskazał, że skradzione pieniądze w kwocie 5232 złotych stanowią równowartość zabranej przez oskarżonych kwoty 1200 euro i za ten czyn

na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył S. B. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie Sąd zaliczył tymczasowe aresztowanie oskarżonej na poczet kary pozbawienia wolności oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok został zaskarżony apelacjami przez obrońców oskarżonej. Apelację od wyroku złożyli obrońcy oskarżonej.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2021 r., w sprawie II Ka (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanej. Zaskarżył wyrok w całości na jej korzyść i zarzucił mu obrazę art. 439 § 1 pkt 2 kpk poprzez wydanie orzeczenia w II instancji przez sąd nienależycie obsadzony.

Niezależnie od powyższego zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a to przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 5 § 2, 7 oraz 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.;
2. rażącą obrazę prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanej;
3. rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a to przez naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej S. B., pomimo uzasadnionych wątpliwości dotyczących sprawstwa skazanej.

Na podstawie art. 427 § 1 in fine w zw. z art. 518 k.p.k. oraz 537 k.p.k. autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku sądu II instancji. Nadto, wobec treści art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w G. utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście

bezzasadnej.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie. Skarżący nie uzasadnił wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wnosić można, że za jego trafnością przemawiać ma zasadność zarzutów kasacyjnych. Wprawdzie skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale konsekwencje wymienionego w kasacji uchybienia nie są oczywiste w związku z treścią zagadnienia prawnego zarejestrowanego w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą I KZP 13/21. Na taki wniosek nie pozwala również analiza pozostałych zarzutów kasacyjnych.

Tymczasem z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny

zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.